

Gammel moro

TEKST: LASSE AAS FOTO: INGA-MARIE AAS OG LASSE AAS

Når engelskmenn inviterer til motorhistorisk hyggetreff, er de ikke engstelige for å regne med de aller eldste. I årets utgave av rusle-løpet "Creepy Crawly" stilte 112 biler til start. Samtlige var minst ett hundre år gamle!

"Rhapsody in blue" – eller sagt på norsk:
Ved denne rapsåkeren var det endelig
stopp for den norske blå.

Fører og mannskap er inne på puben. Trolig for å hente vann til denne De Dion Bouton som venter tålmodig utenfor.

Vi tok igjen denne 1902 Panharden.

Alder ingen hindring. Adrian Wickers med frue i sin Oldsmobile 1904. Til sammen var bil og mannskap nesten trehundre år.

...men her hadde vi ikke "nubb". Denne snertne 1903 Renault to-seteren var trolig løpets raskeste.

Albion Limousine 1905 på godsets grus, mens mannskapet er inne hos lorden for "a nice cup of tea".

Alle hekker var i full blomst – til ære bl.a. for denne 1904 Yale.

Decauville 1901 – bilen som i sin tid tilhørte selveste Sir Rolls, tatt hjem til England som basis for RR's utvikling av en egen – og bedre automobil.

En av mange pub-stops. Damen har tydeligvis fått seg en i det ene benet.

Bilglede er målet

Løpet ble i sin tid innstiftet av Norgesvennen Bryan Firth, som med sin gamle Adler, ved flere anledninger har deltatt på løp her tillands, så vel som i Styrkeprøver både i Sverige og Danmark. Med 80-årsdagen tilbakelagt for flere år siden, er Bryan fortsatt det samlende punkt når medlemmene i VCC (The Veteran Car Club of Great Britain) samles til dette som er blitt klubbens største løp, bare overgått av London to Brighton, når det gjelder antall deltagere.

Forklaringen ligger kanskje i at det overordnede mål for arrangementet er at biler og deltagere ganske enkelt skal ha det hyggelig!

I år var pittoreske Huntingdonshire, området rundt Cambridge, åsted for denne tre-dagers sammenkomsten i én- og to-sylindrede gammelbilers tegn. For

at det hele ikke skal revne for arrangørene, er invitasjonene nemlig begrenset oppad til hundreåringer med maksimum to sylindere under panseret.

Norsk besøk igjen

Vi har vært der før. Vår forfedre altså. De som kom båtveien for sånn rundt ett tusen år siden – og som ikke nøyde seg bare med å engasjere damer ved bordene. Den slags udannet opptreden er heldigvis forlengst glemt av våre verter. Og har man tatt den lange og kronglete turen fra Norge pr. bilferge (Oslo-Fredrikshavn – bil gjennom hele Danmark til Esbjerg og ny ferge til Harwich og deretter landeveien videre) blir man tatt imot tilnærmet som en kongelig.

Vår "kvalifikasjon" for nærværet, var en 1905 Alldays & Onions 8 hp Swing Seat Tonneau med kun én sylinder.

Det hører med til historien at denne eneste sylindren ikke var helt fortrolig med sin snøfte-forgasser, tross for iherdig trimming, justering og gjentatt testing tett før avreise.

Det lå i håpet at så lenge avbestilling ikke var noe alternativ, så kunne en kanskje få hjelp i Huntingdon av noen med fartsbrev for den slags primitive innretninger. Som første norske deltager noensinne – og dessuten med medbrakt teknisk utfordring – ble vi fort et slags midtpunkt.

Mange hadde tips, og ingen var engstelig for å få olje under neglene – så dette skulle nok gå bra.

Start nr. 94

Med respekt for alderen, ble bilene på den første rusledagen sendt av gårde etter fødselsdato. Som den første i årskullet

Alldays & Onions 1906. Tosylindret med både bakaksel og snøfteventil i topp form.

Er det sogneprestens "Ding Dong" 1903?

1904 Rexette Tandem med hustruen som støtfanger.

De Dion 1903.

1905 og med start nr. 94, innebar det at vi hadde treognitti biler foran oss som var eldre enn hundre år – og hele syv ekvipasjer eldre enn 110 år!

Første mål var "Coffee stop" ved en av distriktets ikke alt for mange, men desto mer idylliske innsjøer.

Alldaysen snøftet seg avgårde i et stadig høyere tempo. Den trivdes tydelig i sine hjemlige trakter. Ja, så langbent følte den seg etter hvert, at vi kunne notere oss for flere forbikjøringer av tidligere startende, sogar i tosylindret utførelse.

Etter en times kjøring satte vi norsk rekord. Ingen bil med det norske flagget på "brystet" hadde noen gang før kjørt så langt i et Creepy Crawly Rally. Men da tok Alldays'en uttrykket "coffee stop" litt for bokstavelig. Nå fikk det holde mente bakakselen, og meldte definitivt STOPP.

Eldreomsorg

Vi trykket på "Trygghetsalarmer" og servicevognen var på plass før kaffe-koppen var tom. Beruset av vår egen norske rekord, la havariet ingen demper på at fortsettelsen måtte foregå pr. firesylindret dagligbil. For landskapet, landsbyene, pubene og de mer enn hundre ekvipasjene som omga oss, mer enn oppveiet forestående inngrep og utbedringer i Alldays'ens bakre edle deler.

Ettermiddagens "legevisitt", under inntak av lindrende Gin & Tonic, avslørte at tannfellingen i planethjulene var langt fremskreden. Videre kjørsel på bare "gummene" var hverken tilrådelig eller mulig.

Hva er da mer engelsk enn at en av de tilstedeværende som ikke bodde mer enn noen miles unna, gjerne ville låne oss en

Panhard 1902 tøyer ut ved nok en pub-stop.

bil han hadde hjemme i garasjen? En Napier i millionklassen, slik at vi kunne delta videre på standsmessig vis.

Med tanke på et eventuelt forsikringsoppgjør, takket vi hjertevart om enn litt tvilende, nei takk. Vi har da lært litt om kledelig beskjedenhet siden den gang de første nordmenn var over her og vakte oppmerksomhet.

Jeg skal ikke gå i detalj om vindskjeve bindingsverkshus med strå på taket, om knallgule rapsåkre, århundregamle puber, idylliske småveier innrammet av blomstrende hekker eller stille kanaler. Bildene får forsøksvis gjøre jobben – og så sier jeg bare som arrangementskomitéen: "The VCC is at its best when bottoms are on car seats or glasses are in hand!"